

D'aplec, sardanes, sevillanes i danses catalanes

m vaig acostar fins a les esplanades que envolten l'ermita del Vilar, la mateixa tarda del tradicional aplec que tanca les festes de Pasqua a Blanes. M'ho havien explicat, però soc d'aquells que, si puc, m'agrada veure les coses amb els meus ulls. Molt poca gent, en comparació amb temps pretèrits, segons m'explicava el xurrer d'Hostalric, que fa 30 anys que hi instal·la la seva parada, cada any una mica menys. I encara menys gent, ballant la tradicional audició de sardanes que tanca la jornada. Pocs balladors i d'una edat que sobrepassava amb escreix la seixantena, contrastant amb els joveníssims músics de la Cobla del Col·legi de Santa Maria de Blanes.

D'un temps ençà el «dimarts de Pasqua» pots trobar blanencs arreu de Catalunya. A Port Aventura, comprant en alguna botiga de Barcelona o del Maresme, en qualsevol restaurant de les comarques gironines, etc. Però, al Vilar, cada cop menys. Per a la majoria, s'ha convertit en una destinació a evitar, sobretot el dia de l'Aplec!

Per què els blanencs ja no van (no anem) al Vilar? Segurament les causes són múltiples i diverses. A mi me'n balla una pel cap, que no sé fins a quin punt és de les més importants, però amb la qual fa quinze o vint anys es va estigmatitzar l'Aplec. Els blanencs blanencs, els blanencs de tota la vida, els blanencs amb pedigrí, els de la crosta, el sanedrí, o com vulgueu anomenar-los (nos?) van començar a girar l'esquena a l'Aplec argumentant que els blanencs d'origen emigrant, els canareus, els forasters... se l'estaven fent seu. Que «allò» cada cop semblava més una romeria abans que un aplec. I què?

Ho he escrit en diverses ocasions. No hem tingut sort amb els polítics que han governat Blanes. Almenys pel que fa a dissenyar estratègies generoses, profundes i de llarg abast que servissin per integrar ciutadans de tots els orígens i condicions. El clientelisme més ranci i curt-terminista ha estat sovint l'única tàctica.

Pensava en tot això, mentre tornant en cotxe cap a casa, la policia local em va aturar per fer-me un control d'alcoholèmia: «preventiu», em va informar l'agent. Mentre esperava torn per bufar, vaig deixar anar la imaginació i visualitzar un aplec del Vilar promocionat per equips de govern, partits polítics, associacions, entitats o mitjans de comunicació com un dia de trobada, de germanor, de fusió... de tots els blanencs. Amb sardanes i sevillanes, amb costelles de xai i botifarra, amb «panceta», oreja a la brasa, xoriços i xistorra, amb vi novell (de l'Empordà!) i «finos amontillados». Em va fer sortir de l'abstracció (del somni?) el policia: «ha begut?». «Sí, un xic, però a l'hora de dinar, al restaurant». «Bufi aquí». «Tot bé?». «Tot bé, pot continuar».

Uns dies més tard, al teatre de Blanes, una vetllada artística mostrava, d'alguna manera, el camí a seguir. Compartien escenari l'Esbart Joaquim Ruyra amb un renovat i atractiu repertori i el magnífic grup de flamenc

d'en Dani Candelas. Els seguidors dels uns i els dels altres, que omplien el teatre a vessar, van poder descobrir com allò que no connecta directament amb les nostres arrels també ens pot emocionar.

Poder veure alguns dansaires de l'esbart ballant amb la «troupe» d'en Candelas i algun ballador/a de «flamenco» incorporats a alguna de les coreografies de «l'Esbart» hauria propiciat un final emotiu, colpidor... Apoteòsic!

Tinc entès que ho tenen «en cartera» per a properes edicions. Així sia! I... felicitats!

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/selva/2017/06/03/daplecs-sardanes-sevillanes-danses-catalanes/849775.html?utm_source=rss